

J
450

Dambergis, Valdemārs

Latv. ned.

II. cetur

ret

Lienīte un Gaiķausis

ZELTA ĀBELE

321778

Latv. nod.
II. eks.

J
450

VALDEMĀRS DAMBERGS

891

Lienīte un Gaŗausis

HARIJA GRICĒVIĀ
ORIGINĀLLITOGRAFIJAS

ZELTA ĀBELE
1942

L

L

0306 111894

V

VALSTS BIBLIOTĒKA
Inv. <u>401586</u>

Latvijas Vērtspapīru Spiestuve
Rīgā, Latgales ielā 11.

Taisni sestdienā pirms Pūpolu svētdienas saule gaiši smaidīdama uzlēca pāri vieglā salnā nosarmojušiem laukiem. Viņa ieraudzīja, ka zaķis, pieglaudis ausis, lēkšiem no tuvējām Daudzvistu mājām joza pāri laukiem uz Lielo silu.

Tur viņu sagaidīja citi zaķi.

„Nu, kādas ziņas, Pelēci?“ visi zaķi iejautājās reizē, kad par Pelēci sauktais apstājās. Visi pacēla ausis.

„Sliktas, olu nebūs“, tas apjucis atbildēja.

„Kā tā?“ pārbijušies iesaucās zaķi.

„Vistas noskaitušās uz mazo Lienīti. Trenkājot tās, sviežot ar sprunguļiem, zemes pikām un oļiem. Ja jau ir tik bezkaunīga, lai tad paliek uz Lieldienām bez olām!“ Tā esot nolēmušas vistas, stāstīja Pelēcis.

„Bet ko mēs iesāksim bez olām? Ko mēs aiznesīsim labiem bērniem uz Lieldienām?“ nopūtās vecais zaķis, saukts par Gaŗausi, un citi zaķi nopūtās viņam līdz.

„Paši mēs olas dēt neprotam“, bēdīgs sacīja Pelēcis.

„Paga, paga“, ierunājās vecais Gaŗausis, gan es izmācīšu mazo Lienīti!“

Viņš aizlēca aiz tuvējā kārklu krūma grāvja malā un salauza krietnu pūpolu slotu. Paņēmis to padusē, tas aizcilpoja uz Daudzvistu māju pusi.

Tajā rītā Lienīte piecēlās agri. Māte viņai iedeva siltu plāceni un kafiju krūzītē, uz kuņas bija uzgleznoti divi mazi morīši vanniņā ar ziepēm rokās. Paēdusi Lienīte izgāja sētšvidū. Tur viņa ieraudzīja vistas un gaili rušināties

zem ceriņu krūmiem. Paņēmusi malkas cirksnī vairākus sprunguļus, viņa saukdama:

„Tiš, vistas, tiš“, skrēja tām virsū. Vistas ar gaili pārbijušās pa ganību ceļu aizlikās prom uz lauku. Lienīte, sprunguļus mezdama, drāzās tām pakāļ.

Kad viņa nonāca līdz grāvim, uz kuŗa malas auga biezi
alkšņu un kārkļu krūmi, tai pretī izčāpoja liels zaķis.

„Labrīt“, sabijusies iesaucās Lienīte.

„Labrīt, labrīt“, atbildēja Gaŗausis un bargi jautāja:

„Kur ir Daudzvistu mājas?“

Lienīte ar īkšķi parādīja pāri plecam.

„Vai saimnieks mājā?“ tikpat bargi jautāja Gaŗausis.

„Gribu iet līgt par pērēju.“

„Ko tad tu pērsi?“ satrūkusies jautāja Lienīte.

„Mazu meiteni Lienīti. Tā trenkā vistas, sviež viņām ar sprunguļiem, zemes pikām un oļiem. Es viņu dūšīgi nopēršu“, sacīja Gaŗausis, briesmīgi kustinādams savas gaŗās ūsas.

„Mīlais zaķīt“, lūdzās Lienīte, „es vistas vairs nedzenāšu.“

„Labi, labi“, norūca Gaŗausis, „ja tu to solies, es neiešu uz Daudzvistu mājām līgt par pērēju. Bet piesargies! Ja tu solījumu neturēsi, es tevi nopēršu no tiesas!“

Gaŗausis pagriezās un pazuda krūmos.

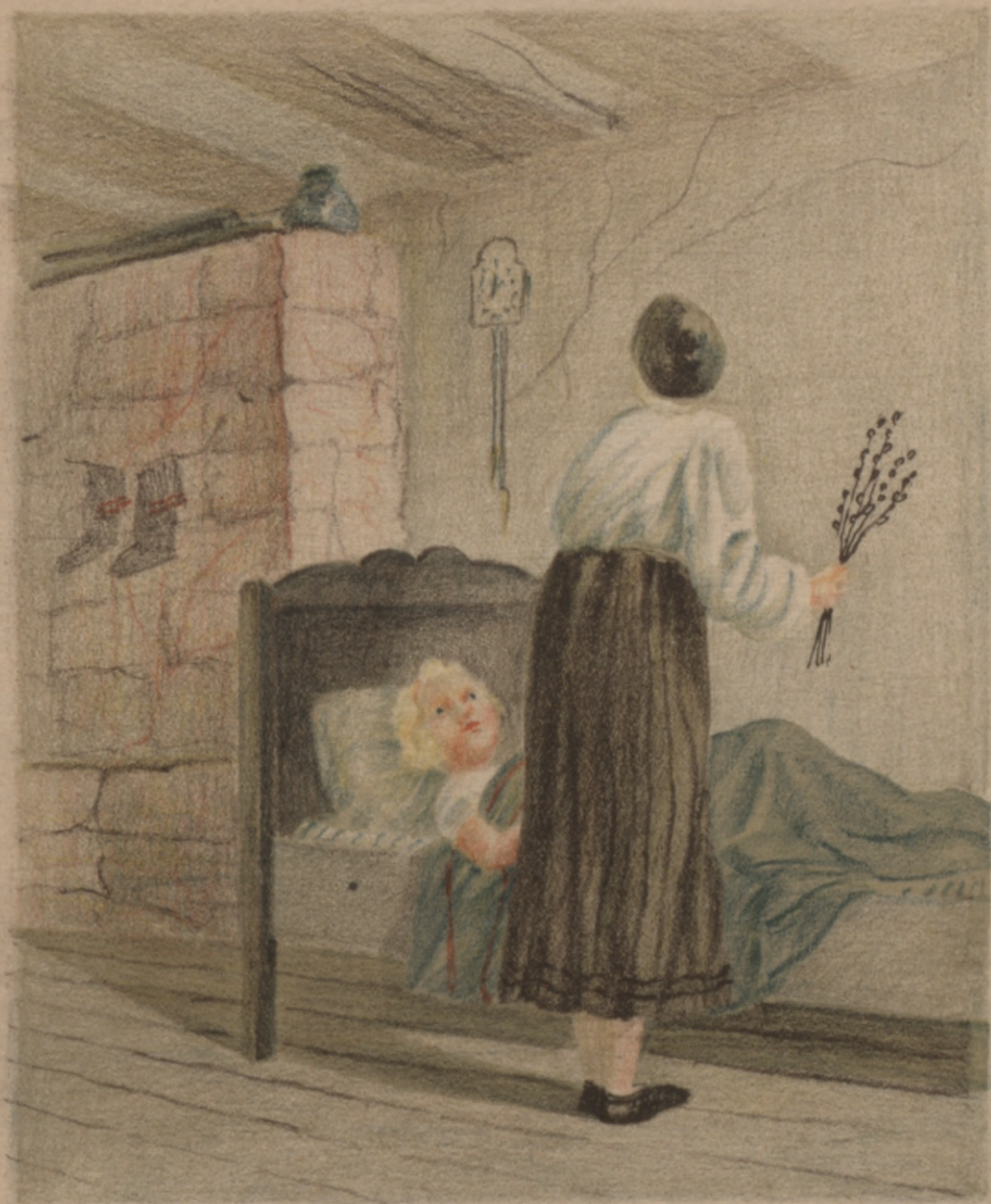

Visu dienu Lienīte staigāja domīga un lika mieru vistām. Vakarā viņa laikā aizgāja gulēt un drīzi vien aizmiga. Uz rīta pusi Lienīte sapņoja, ka dzenā vistas, sviež tām ar sprunguļiem, zemes pikām un oļiem, bet te sētsvidū ienāk

briesmīgais Gaŗausis ar pūpolu slotu padusē, satver to aiz svārkiem un sāk pērt. No bailēm Lienīte atvēra acis un ierau-

dzīja, ka pie gultas stāv māte ar kārkla zaru rokā un, sīzdama pa mīksto segu, saka:

„Apaļš kā pūpols! Apaļš kā pūpols!“

„Vai, cik labi, ka tu neesi Garausis!“ priecīgi iesaucās Lienīte.

„Kāds Gaŗausis? Tu jau esi sasapņojusies“, smiedamās sacīja Lienītes māte.

Lienīte izstāstīja, ka viņa dienu iepriekš satikusies ar Gaŗausi un ka tas par vistu dzenāšanu solījies viņu pērt.

„Es vistas vairs nedzenāšu“, viņa nobeidza.

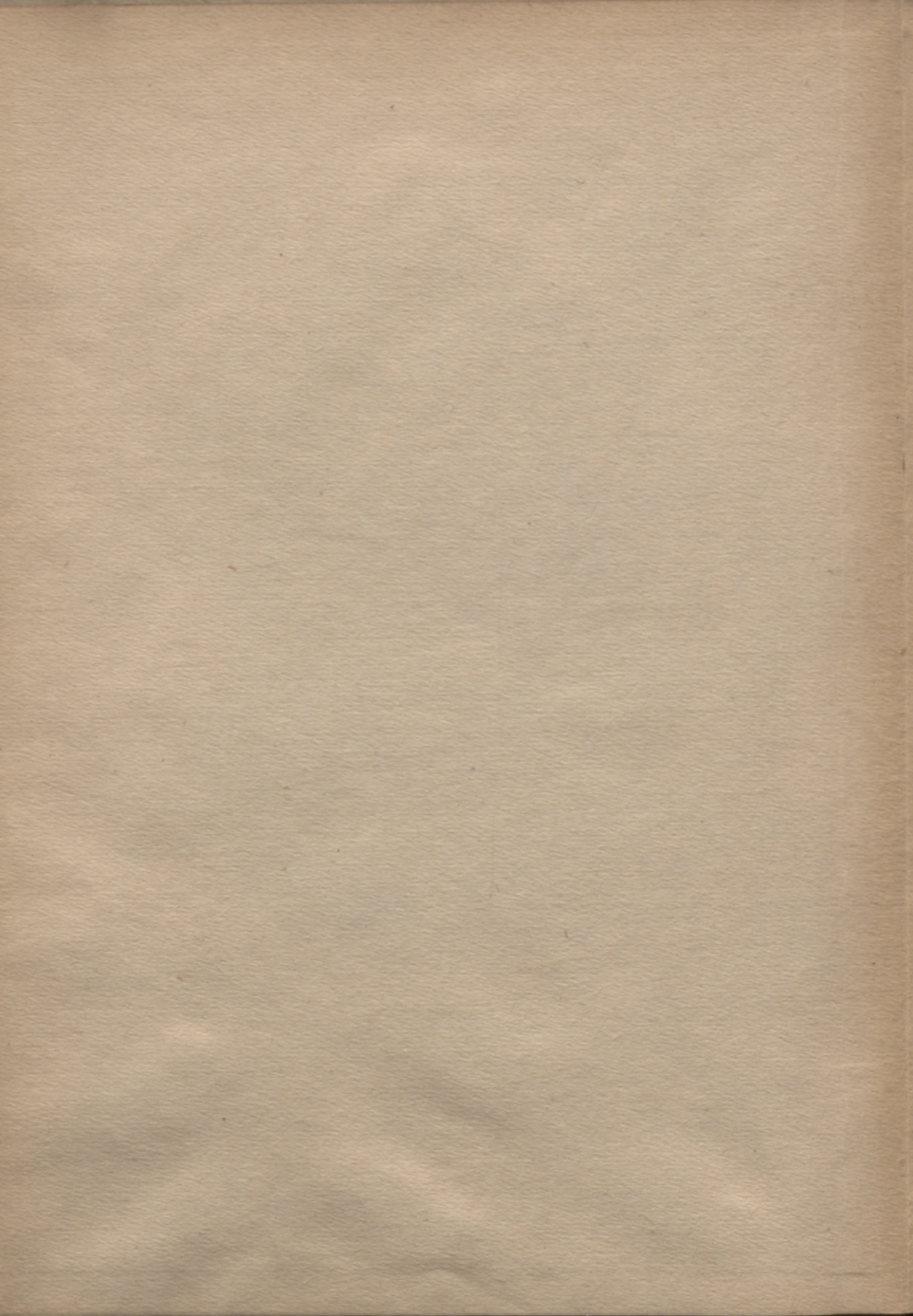
„Nedzenā vis!“ sacīja Lienītes māte un, rādīdama uz svaigu olu groziņu, kas stāvēja uz galda, sacīja:

„Redzi, kādas skaistas olas šorīt sadējušas vistas! Zaķi tās nokrāsos skaisti raibas un Lieldienu rītā tev noliks pie gultas.“

Un tas tā arī notika.

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

030611894

2-1

-2 4.42